

Jeg var en af de "uheldige" som blev anbragt til barselshvile på et såkaldt spædbarnsvenligt sygehus. Det er det værste mareridt i mit liv!!!

Jeg blev overflyttet sen aften fra det hospital, hvor jeg havde født p.g.a. pladsmangel. Jeg havde været i fødsel i ca. 1 døgn og havde haft veer i 36 timer. Desuden havde jeg mistet en del blod, så jeg var bogstaveligt talt besvimelsen nær og måtte transporteres i kørestol.

Jeg havde, som de fleste mødre, en klar intention om, at jeg selvfølgelig skulle amme mit barn. Men jeg var på det tidspunkt slet ikke i stand til det. Jeg kunne ikke engang stige ud af sengen for selv at skifte hende. Men amme SKULLE jeg da!

Jeg havde et barn ved mig, som skreg ca. 20 timer i døgnet. Hun blev lagt til med hjælp fra 2 - 3 sygeplejersker/sygehjælpere hver gang, da hun bare skreg og skreg og slet ikke havde tålmodighed til at få ordentligt fat. Efter et døgn's tid, hang vorterne i laser og det var en pine hver gang.

Efter 4 dage var jeg så ulykkelig, at jeg græd næsten ligeså meget som min lille datter og følte mig som verdens dårligste mor. Jeg valgte så at tage hjem og ved vejningen inden udskrivning viste det sig at mit lille pus havde tabt sig 400 g og var begyndt at blive gul. Jeg tog hjem og malkede ud og supplerede med en smule modermælksstatning og vupti! På tre dage havde jeg et glad barn, som havde taget de 400 g på igen.

HVORFOR skulle det komme så vidt? Hvorfor skulle mit barn nå at tabe sig så meget og hvorfor skulle jeg nå at komme så langt ned i kulkælderens at jeg ALDRIG fik modet tilbage til at komme igang med amningen.

FORDI jeg lå på et spædbarnsvenligt sygehus!!!